

© Editura Velvet Story

Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135

jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte

www.velvetstory.ro

e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PETREA KYRINTZIS, ELENA

Doamna și mafiotul / Elena Petrea Kyrintzis. - Mogoșoaia:

Velvet Story, 2021

ISBN 978-606-95245-6-5

821.135.1

Copertă: Ciprian Tănăsescu

Editor: Ciprian Tănăsescu

Lector: Cristina Apostol

DTP: Cristian Negoî

ELENA PETREA KYRINTZIS

Doamna și mafiotul

Editura

VelvetVS Story

Mogoșoaia, 2021

CUPRINS

Un simplu gând...	5
Capitolul 1	7
Capitolul 2	21
Capitolul 3	33
Capitolul 4	45
Capitolul 5	59
Capitolul 6	69
Capitolul 7	80
Capitolul 8	86
Capitolul 9	101
Capitolul 10	110
Capitolul 11	123
Capitolul 12	132
Capitolul 13	143
Capitolul 14	157
Capitolul 15	168
Capitolul 16	185
Capitolul 17	199
Capitolul 18	213
Capitolul 19	222

Capitolul 20	229
Capitolul 21	237
Capitolul 22	250
Capitolul 23	268
Capitolul 24	278
Capitolul 25	290
Capitolul 26	304
Capitolul 27	317

Capitolul 1

Scarlett

Trecuseră deja treizeci de ore de când nu mai dormisem. Lucrând ca rezident la Centrul Medical LAC+USC din Los Angeles, orele se scurgeau mai repede decât nisipul din clepsidră, dar nu mă puteam plânge. Făceam ceea ce îmi dorisem dintotdeauna. De mică am știut că aceasta-mi va fi menirea; nu a existat niciun dubiu și nu m-am abătut din calea visului meu niciodată! De când mă știu, mereu a trebuit să fiu de două ori mai bună decât ceilalți, de două ori mai capabilă sau de două ori mai dedicată în tot ceea ce am făcut.

Referitor la meseria mea, îmi doream să pot aduce un gram de alinare celor suferinzi, în special în cazurile unde doar atingerea lui Dumnezeu ar mai fi putut ajuta. De când eram copil, aveam o fire empatică, eram altruistă, iar toate astea cu timpul au luat forma responsabilității. Deși eram pregătită să ajut omul la nevoie, încă mai consideram că a fi medic este un privilegiu, unul sacru pentru mine.

În ciuda faptului că mama era tot mai îngrijorată din cauza programului lung și a vieții dezordonate pe care o duceam, ea m-a susținut din prima clipă și o face chiar și acum. Probabil, la rândul ei cadru medical, simte la fel de puternic ca și mine jurământul lui Hipocrate.

Irene Wintour, mama, este modelul meu în viață și singura persoană pe care o iubesc mai presus de propria ființă. Tatăl meu, Gavin Wintour în schimb, are alte preocupări, fiind membru al Partidului Democratic și Guvernator al Statului California, de zece ani. Este genul de politician cu reputație aparent impecabilă și cu o familie model. Este omul care are răspuns la orice întrebare, iar pe cele incomode le ocolește cu o diplomație ridicată la nivel de artă.

În timp, casa noastră a devenit un adevărat cuib de politicieni în care toți se strâng și discută închiși între cei patru pereți ai biroului tatei, sanctuarul lui, unde fumul de trabuc poate fi tăiat cu cuțitul și unde nimeni altcineva nu are acces. Și, odată cu trecerea timpului, atât eu cât și mama ne-am obișnuit să-l vedem tot mai rar; în ultimii ani nu mai era acasă nici măcar de sărbători...

La un moment dat, l-am văzut de câteva ori în revista Time, la brațul unei roșcate, cu mult mai tânără decât mama. Pozele surprinse de paparazzi nu au făcut altceva decât să ne confirme faptul că tata avea o aventură, dar nici una dintre noi nu a îndrăznit să-l înfrunte cu adevărat.

Cu toate astea, în mod tacit, mi-am făcut mie o promisiune - niciodată nu voi accepta ca soțul meu să mă înșele!

Obosită, la finalul gărzii, mi-am luat geanta din dulapul vestiarului, mi-am aranjat halatul pe umeraș și pe jumătate adormită, cu pași rari, mă îndreptam spre ieșirea din spital. În fața recepției, Dolly stătea plictisită cu coatele sprijinite pe birou și se uita pierdută la telefon.

Pe Dolly Mason o cunoscusem din prima zi când m-am angajat în cadrul spitalului. M-a fascinat zâmbetul ei și starea de bine pe care o răspândea în permanență. Acum era pentru prima dată când o vedeam tristă, abătută, așa... pierdută.

— Hei, Dolly, ești bine? am întrebat-o, oprindu-mă la recepție.

— Ăăă, da, mi-a răspuns tresărind ușor.

M-am uitat la ea analizând-o cu atenție.

— Ești sigură?

— Of, Scarlett, zău că mi-ar trebui un ghid de folosire al bărbatului. Mereu dau cu bâta-n baltă! Uneori am impresia că o să rămân singură.

— Sau poate că cel după care suspini nu este potrivit pentru tine, la asta te-ai gândit? Hai, revino-ți, n-ai decât 21 de ani! Ascultă un sfat de la cineva mai în vârstă ca tine, i-am spus, arătând cu degetul spre mine. Dacă vrei să pui semnul egal între fericire și o anume

persoană, aceea trebuie să fii tu! Și nimeni altcineva. OK? Capul sus, pentru că tu nu ai nimic de pierdut, ci el!

– Hmm, poate că ai dreptate, mi-a răspuns cu un zâmbet timid în colțul gurii.

– Chiar am! am întărit eu, pe un ton încurajator. Aș fi vrut tare mult să mai stau, dar sunt frântă. Te pup, vorbim.

– Odihnă plăcută, Scarlett și îți mulțumesc!

I-am zâmbit, i-am făcut discret cu mâna și am ieșit pe ușa spitalului. Pentru luna iunie, temperaturile erau destul de ridicate în Los Angeles. De cum am ieșit pe ușă, aveam senzația că soarele putea topi într-un minut chiar și cel mai gros ghețar. Mi-am dus mâna la ochi instantaneu. Nu mai văzusem lumina naturală de câteva ore bune, motiv pentru care ochii au început să-mi lăcrimeze, iar razele să-mi încălzească pielea.

La un moment dat, în timp ce mă îndreptam spre parcare exterioră a spitalului, telefonul a început să-mi vibreze în geantă. Am deschis-o și am început să cotrobăi prin ea, căutându-l de zor.

– Ah, unde Doamne iartă-mă te-am pus?! mormăiam singură. Aha, aici erai!

Pe ecran era afișată fotografia lui Mika. Am cunoscut-o în primul an de liceu și de atunci am rămas cele mai bune prietene. Mika îmi era ca sora pe care în realitate nu am avut-o niciodată. Ce făcea relația noastră absolut specială era faptul că ne cunoșteam

foarte bine una pe cealaltă și niciodată nu ne amestecam una în viața celeilalte mai mult decât era necesar.

– Mika, să știi că răspunsul este nu! i-am spus, de îndată ce am acceptat convorbirea.

– Dar nici nu te-am întrebat, a chicotit ea.

– Îmi dau seama ce vrei. Este sâmbătă, sunt liberă și o să-mi propui să mergem într-un club, dar sunt extenuată, i-am spus pe un ton plângăcios.

– Te porți ca o babă trecută de optzeci de ani! Poate că nu ar fi rău să mai ieși și tu din când în când. Poate așa o să găsești și un tip cu care să ți-o tragi într-un final! Începi să devii ursuză ca o fată bătrână. În curând o să te văd înconjurată de zece pisici.

– Hei! am apostrofat-o, zâmbindu-i de departe.

– Ce, nu am dreptate? Este vorba doar despre o descărcare hormonală, nu mai pune atât de mult preț pe virginitate. Vrei să rămâi fecioară o viață întreagă?! Muncești mult, ești stresată și nu mai știi nici ce este aia distracție. Hai, Scarlett, spune și tu măcar o dată da! Nu mai strica buna dispoziție a omului!

Am oftat îndelung. Avea dreptate, cumva îmi era dor să ies, să dansez, să mă distrez și să mai evadesc din rutina zilnică.

– Bine, fie! i-am spus într-un final. Ești încăpățânată precum un catâr, Mika Dylan!

– Daaa! a exclamat cu putere, determinându-mă

să îndeprătez pentru câteva secunde telefonul de la ureche.

- Unde mergem? am întrebat-o eu.
- În Avalon, bineînțeles, mi-a răspuns repede.
- Nu te-ai săturat de locul ăla?
- Este cel mai tare, despre ce vorbești? În plus, am o veste pentru tine.
- Sper să fie una bună.
- Am reușit! Am semnat contractul cu Dior!

Mika era fotomodel și își iubea la nebunie meseria. Avusese mai multe contracte cu firme mai mici, însă visul ei era să ajungă la casa de modă Dior.

– Nu creed! Doamne, cât mă bucur pentru tine. Așa trebuia să începi discuția, Mika. Normal că vin să sărbătorim! am exclamat mândră și bucuroasă pentru marea reușită a prietenei mele.

– Dar știi că asta înseamnă că nu o să ne mai vedem o perioadă, a spus pe un ton trist.

– Atât de departe, și totuși atât de aproape. O să vin să te vizitez în New York ori de câte ori voi avea ocazia. Promit! Acum nu o să ne întristăm, ci o să sărbătorim!

– Bine, ai dreptate. Hai, ne vedem diseară la ora zece și să-ți pui rochia aia scurtă, neagră, pentru Dumnezeu! Nu te îmbrăca în blugi! În noaptea asta, te cuplez, a spus, izbucnind în hohote de râs.

– Dacă tu zici, i-am replicat amuzată apoi am închis.

Ajunsă într-un final în casa pe care tata mi-o cumpărase în urmă cu doi ani în Paradise Cove Bluffs, m-am trântit pe canapea, lăsând geanta să cadă pe podea. Locuința avea vedere spre Ocean, situată într-una dintre cele mai liniștite zone din L.A.

Cu pereți din sticlă și amenajată după cum am vrut eu, casa era imensă pentru o singură persoană. Eram proprietara acestui loc de vis, după cum îl numeau toți cunoscuții mei, de pe vremea în care eram „fata tatei”, adică din timpul în care nu uitase de noi, iar cu mine se fălea ori de câte ori avea ocazia. În scurt timp, toată atenția și dragălașenia lui aveau să se piardă, căci interesele politice primau în fața familiei. Imaginea lui, voturile și votanții și roșcata erau singurele lui interese actuale. Pentru mine și mama, toată această spoială devenise o grea povară cu care însă ne obișnuisem să trăim ocazional și să o ignorăm în restul timpului.

Stăteam întinsă pe canapea, ascultând foșnetul valurilor ce se spărgeau de mal; prin ferestrele larg deschise, briza Oceanului ajungea până la mine. Cu atingerile ei răcoroase, în câteva minute m-a adormit.

La un moment dat, ca prin vis, am auzit soneria. Când zgomotul a devenit insistent, buimacă, m-am trezit, privind în jurul meu dezorientată. Nu era nimeni la ușă, ci telefonul își făcuse între timp un update și se schimbase sunetul de apel. Am întredeschis un ochi, mi-am dat părul ciufulit la o parte și m-am ridicat în coate.

Am băgat mâna în geantă și am răspuns fără să văd cine suna de zor.

– Da, am răspuns cu voce răgușită.

– Să nu îmi spui că ai adormit și ai uitat să te pregătești!

– Mika... la naiba, cât este ceasul?

– Este nouă! Hai, trezirea! La zece să fii în fața clubului.

Nu am apucat să protestez că mi-a și închis. Pe telefon mai aveam un mesaj de la mama:

☞ *Știu că dormi, de aceea nu te sun. Voiam doar să-ți spun că te iubesc.*

Am sunat-o imediat, dar nu a răspuns, așa că i-am zis:

☞ *Și eu pe tine, mama. Fug să mă aranjez. Ies cu Mika în seara asta. Vorbim mâine. Te pup. Și da, voi avea grijă.*

M-am dus direct la baie, mi-am dat cu apă pe față, apoi m-am privit în oglindă masându-mi tenul cu degetele. Cearcănele se diminuaseră vizibil, iar cu puțină magie oferită de fondul de ten, pielea îmi arăta impecabil. M-am fardat, punând mai mult accent pe ochi; verdele irisului acum îmi ieșea și mai mult în evidență.

M-am îmbrăcat cu rochia neagră despre care vorbea Mika, iar în picioare mi-am pus o pereche de pantofi nude, cu toc înalt; mi-am luat cheile de la mașină și am ieșit din casă în mare viteză.

Sâmbăta seara, în Los Angeles, traficul era mai aglomerat decât în mod obișnuit, așa că am luat-o pe o scurtătură pe care Miles, șoferul familiei noastre, mi-o arătase de câteva ori, pentru a ocoli agitația orașului. Orașul Îngerilor mi se părea cel mai frumos din State. Sute de lumini vibrau în întunericul nopții, iar palmierii mexicani, înalți, ofereau un aer tropical peisajului, întru încântarea privirilor și a sufletelor. Chiar și noi, localnicii nu ne mai săturam de imaginea plină de viață, devenită emblematică pentru oraș.

Chiar și în aglomerație, iubeam să privesc pe geam în timp ce conduceam, doar că acum, fiind la volan, eram concentrată să ajung la destinație înainte ca Mika să înceapă să mă sune din cinci în cinci minute. O cunoșteam destul de bine, iar răbdarea nu era nicidecum unul dintre punctele ei forte.

De cum am ajuns în fața clubului și m-am dat jos din mașină, am auzit-o vociferând.

– O, nu! Ai venit cu mașina, dar să știi că vei pleca cu taxiul pentru că în noaptea asta am de gând să mă distrez pe bune, așa că vom bea muuulte cocktail-uri!

M-am dus spre ea zâmbind, am îmbrățișat-o, apoi am sărutat-o pe obraz.

Mika era o brunetă focoasă, cu ochi negri și piele ușor arămie. Putea înnebuni orice bărbat numai dintr-o privire, dar în spatele acestei aparențe se ascundea un suflet traumatizat - copilăria ei nu fusese nicidecum una de vis.